

Arrest

nr. 187 145 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op maandag 6 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2016 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e), aan de verzoekster op 5 januari 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt op 5 september 2016 aan in België en wordt op 7 september 2016 te Kontich in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 14 oktober 2016.

1.2. Op 8 december 2016 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente. Op 20 december 2016 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 5 januari 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 08/12/2016 bij de burgemeester van Nijlen door P. T. S. (...), onderdaan van Suriname, verblijvende te Nijlen, in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Betrokkene bood zich aan bij de gemeente Kontich en werd op 07/09/2016 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 14/10/2016.

Betrokkene bood zich op 12/10/2016 aan bij de gemeente Nijlen met als doel zich te informeren met betrekking tot het indienen van een verblijfsmachtiging op basis van studies.

Betrokkene betaalt op 7/12/2016 de bijdragetaks als studente om haar verblijfsaanvraag te ondersteunen en dient de aanvraag in met een inschrijvingsattest van het KTA te Heist-op-den-Berg voor deeltijds onderwijs, het voorgelegde studieattest valt niet onder de artikelen 58 tot 61 van de wet van 15 december 1980 aangezien het betrekking heeft op middelbaar onderwijs dat niet kan worden beschouwd als voorbereidend op een vorm van hoger onderwijs. Bovendien kunnen de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 niet worden toegepast als de betrokkene niet het bewijs levert dat dit onderwijs niet beschikbaar is in haar land van herkomst.

Betrokkene legt bovendien een verbintenis tot tenlastenming voor conform de bijlage 32, ondertekend door haar tante – V. R. D. S. (...) – (...), een in België legaal verblijvende persoon. Na nazicht van de voorgelegde documenten tot staving van de solvabiliteit van de garant dient opgemerkt dat uit deze documenten niet met zekerheid kan worden opgemaakt dat de garant voldoende solvabel is, rekening houdend met het aantal personen die betrokkene reeds ten laste heeft. Uit de voorgelegde loonfiches van betrokkene van 2016 blijkt immers dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in zijn persoonlijke behoeften en in die van zijn huisgezin (2 personen ten laste) te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983. De financiële dekking van het verblijf van de student is bijgevolg niet gegarandeerd.

Om deze redenen wordt de aanvraag machtiging tot verblijf als student geweigerd.

Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het Bevel het Grondgebied te Verlaten, haar op heden betekend.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9, 13, 58, 59 en 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf als student verworpen op basis van twee motieven.

Eenzijds stelt de gemachtigde dat de opleiding van verzoekster niet kan worden beschouwd als een onderwijsvorm die valt binnen het toepassingsgebied van artikel 58 e.v. Vreemdelingenwet en dat de

aanvraag van verzoekster niet kan ressorteren onder de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet (punt A), anderzijds stelt de gemachtigde dat door verzoekster niet zou aangetoond zijn dat zij over voldoende middelen van bestaan zou beschikken (punt B).

A. HET ONDERWIJS VAN VERZOEKSTER

2. Door verzoekster werd een inschrijvingsbewijs voorgebracht van het Centrum voor Deeltijds Onderwijs Heist-op-den-Berg. Door de gemachtigde wordt evenwel geoordeeld dat deze opleiding niet kan worden beschouwd als voorbereidend op een vorm van hoger onderwijs.

Deze stelling is niet correct. Verzoekster volgde aan het Centrum voor Deeltijds Onderwijs Heist-op-den-Berg de opleiding logistieke helper in zorginstellingen. Deze opleiding vormt een voorbereiding op het hoger beroepsonderwijs (zorgkunde).

De gemachtigde stelt in fine dat: "Bovendien kunnen de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 niet worden toegepast als de betrokkene niet het bewijs levert dat dit onderwijs niet beschikbaar is in haar land van herkomst". De wettelijke voorwaarde dat verzoekster het bewijs moet leveren dat dit onderwijs niet beschikbaar zou zijn in Suriname is nergens gesteld in de toepasselijke wettelijke bepalingen. Het oordeel van de gemachtigde is derhalve contra legem.

B. DE MIDDELEN VAN BESTAAN

3. Volgens de bevoegde overheid werd er door verzoekster niet bewezen dat zij over voldoende middelen van bestaan zou beschikken.

Het dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster tot op heden in België heeft verbleven. Heel deze tijdsperiode heeft zij kunnen instaan voor haar levensonderhoud op een menswaardige manier, dankzij de financiële steun van haar tante. Eens in België, vervoegde verzoekster zich bij haar tante, mevrouw D. V. R. (...) en haar twee minderjarige nichtjes: O. E. A. (...) en E. E. A. (...). Alle vier wonen zij op hetzelfde adres.

Op geen enkel moment heeft verzoekster beroep moeten doen op de Belgische sociale zekerheid.

Uit deze feitelijke vaststelling blijkt reeds dat verzoekster (noodzakelijkerwijze) beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Hieruit kan weldegelijk worden vastgesteld dat de financiële dekking van het verblijf van verzoekster gegarandeerd is, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing.

Indien overigens rekening wordt gehouden met alle betrokken leden van het "huishouden" van verzoekster, zoals de gemachtigde lijkt te overwegen in de bestreden beslissing, dient tevens rekening te worden gehouden met de verworven financiële voordelen voor de twee minderjarige kinderen, zoals hun kindergeld en studiegeld, alvorens kan worden geoordeeld dat de gerant onvoldoende solvabel zou zijn. In het tegengestelde geval, handelt de gemachtigde onzorgvuldig.

4. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in het deeltijds onderwijs heeft ingeschreven. Hierdoor beschikt zijzelf over de tijd en mogelijkheid om een inkomen te verwerven.

Door de gemachtigde is met deze mogelijkheid ten onrechte geen rekening gehouden, aangezien artikel 60, vierde lid Vreemdelingenwet stelt: Bij het onderzoek van de middelen waarover de vreemdeling beschikt, wordt rekening gehouden met de inkomsten die hij zich kan verschaffen door het wettig uitoefenen van een winstgevende werkzaamheid buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd.

Ook hieruit kan weldegelijk worden vastgesteld dat de financiële dekking van het verblijf van verzoekster gegarandeerd is, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9, 13, 58, 59 en 60 van de Vreemdelingenwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- de materiële motiveringsplicht.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de door haar te volgen opleiding wel degelijk een voorbereiding zou vormen op het hoger beroepsonderwijs. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris contra legem zou oordelen alwaar zij stelt dat de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden toegepast als de betrokkene niet het bewijs levert dat dit onderwijs niet beschikbaar is in het land van herkomst. Verder voert de verzoekende partij aan dat de financiële dekking van haar verblijf gegarandeerd is.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student diende te worden betekend.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"(...)"

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"(...)"

Ter ondersteuning van haar aanvraag werd door verzoekende partij een inschrijvingsattest van het KTA te Heist-op-den-Berg voor deeltijds onderwijs overgemaakt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde terecht dat voormeld inschrijvingsattest betrekking heeft op middelbaar onderwijs en dus niet kan beschouwd worden een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs, zoals bedoeld in artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Het voorgelegde studieattest valt derhalve niet onder de artikelen 58 tot 61 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist voormelde motieven en houdt voor dat zij aan het Centrum voor Deeltijds Onderwijs de opleiding logistieke helper in zorgstellingen volgt. Deze opleiding zou een voorbereiding vormen op het hoger beroepsonderwijs.

Verweerder benadrukt vooreerst dat de verzoekende partij niet ontkent dat de door haar gevolgde opleiding betrekking heeft op middelbaar onderwijs. Terwijl een opleiding die betrekking heeft op middelbaar onderwijs niet kan worden beschouwd als voorbereidend op een vorm van hoger onderwijs, hetgeen terecht werd vastgesteld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Een opleiding die betrekking heeft op middelbaar onderwijs bereidt de verzoekende partij niet voor op een vorm van hoger onderwijs, doch betreft enkel een algemene vorming met het oog op het verkrijgen van een diploma middelbaar onderwijs.

De verzoekende partij kan niet anders dienstig voorhouden.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, kan bovendien ook niet worden ingezien hoe het volgen van een opleiding logistieke helper in zorginstellingen in deeltijds onderwijs een voorbereiding zou zijn op het hoger beroepsonderwijs zorgkundige. De door verzoekende partij gevolgde opleiding heeft immers betrekking op logistieke functie die na het behalen van het certificaat kan worden uitgeoefend, zodat het geenszins een voorbereiding volgt op hoger beroepsonderwijs.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat de door de verzoekende partij gevolgde opleiding, die betrekking heeft op middelbaar onderwijs, niet kan beschouwd worden als een vorm van hoger onderwijs.

In zoverre de verzoekende partij haar aanvraag zou gesteund hebben op de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid dat de aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden als

student dient te worden geweigerd, nu de verzoekende partij niet aantoonst dat dit onderwijs niet beschikbaar is in haar land van herkomst.

De verweerder wijst er hierbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

De kritiek van de verzoekende partij als zou voormelde beoordeling contra legem zijn, kan niet worden aangenomen.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De verzoekende partij houdt vervolgens voor dat de financiële dekking van haar verblijf voldoende gegarandeerd is, nu zij reeds enige tijd in België verblijft en nog geen beroep heeft moeten doen op de Belgische sociale zekerheid. Zij zou eveneens over de mogelijkheid beschikken om een inkomen te verwerven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde terecht dat de financiële dekking van het verblijf van de verzoekende partij als student niet gegarandeerd is. Uit de door de verzoekende partij overgemaakte documenten kan immers niet met zekerheid worden opgemaakt dat de garant voldoende solvabel is, rekening houdend met het aantal personen die de verzoekende partij ten laste heeft. Verweerder merkt op dat de garant, naast de verzoekende partij, 2 personen ten laste heeft, terwijl uit de overgemaakte loonfiches blijkt dat zij een netto maandloon heeft van € 1.363,02. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in haar persoonlijke behoeften te voorzien en in die van haar huisgezin en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit.

Het loutere feit dat de verzoekende partij tot op heden op geen enkel moment beroep heeft moeten doen op de Belgische sociale zekerheid doet hieraan geen afbreuk.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens rekening diende te houden met de verworven financiële voordelen voor twee minderjarige kinderen, merkt verweerder op dat de verzoekende partij heeft nagelaten om hierover concrete stukken te overleggen. Verweerder benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle stukken te overleggen ter ondersteuning van haar aanvraag.

De door de verzoekende partij voorgehouden verworven financiële voordelen waren niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met voormelde voordelen, die pas in het kader van onderhavige procedure voor het eerst worden aangehaald.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Om voormelde reden kan de verzoekende partij evenmin ernstig aanvoeren dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht geen rekening zou gehouden hebben met het feit dat de verzoekende partij zich zou hebben ingeschreven in deeltijds onderwijs en over de tijd en mogelijkheid beschikt om een inkomen te verwerven.

Los van de vaststelling dat dit bovendien een louter hypothetische bewering is die niet gestaafd wordt aan de hand van concrete stukken, benadrukt verweerder nog dat uit het overgemaakte inschrijvingsattest blijkt dat het de bedoeling is dat "de jongere een engagement van 28 uur op weekbasis invult". Hieruit blijkt derhalve niet dat de verzoekende partij nog over de tijd en mogelijkheid zou beschikken om een inkomen te verwerven.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student dient te worden verworpen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 9, 13, 58, 59 en 60 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid."

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatige leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

Artikel 60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bewijs van voldoende middelen van bestaan wordt geleverd onder meer door het overleggen van een der navolgende documenten:

1° een attest uitgaande hetzij van een internationale organisatie of van een nationale overheid, hetzij van een Belgische of vreemde rechtspersoon die (over) voldoende inkomsten beschikt, luidens hetwelk de vreemdeling geniet of eerstdaags zal genieten van een beurs of van een lening die zijn gezondheidszorgen, zijn kosten van verblijf, studie en repatriëring vermag te dekken;

2° een verbintenis ten opzichte van de Belgische Staat en van de student, uitgaande van een Belgisch of vreemd persoon die over voldoende inkomsten beschikt en zich verbindt de gezondheidszorgen, de kosten van verblijf, studie en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen voor minstens één academiejaar.

Bij het onderzoek van de middelen waarover de vreemdeling beschikt, wordt rekening gehouden met de inkomsten die hij zich kan verschaffen door het wettig uitoefenen van een winstgevende werkzaamheid buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd.

Op voorstel van de Ministers van Nationale Opvoeding en van de Minister die de ontwikkelingssamenwerking onder zijn bevoegdheid heeft en na advies van de bij artikel 31 ingestelde raad bepaalt de Koning periodiek het minimumbedrag van de middelen waarover de vreemdeling moet beschikken.

De Koning bepaalt de bijzondere voorwaarden waaraan het attest bedoeld in het eerste lid, 1°, en de verbintenis bedoeld in het eerste lid, 2°, moet beantwoorden.

De Koning kan bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de geldigheid van het attest bedoeld in het eerste lid, 1°, of de verbintenis bedoeld in het eerste lid, 2°, afhankelijk is van de verplichting om een geldsom te storten in de Deposito- en Consignatiekas of om een bankgarantie te geven.”

Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente (onder meer) verworpen omdat uit de voorgelegde documenten *“niet met zekerheid kan worden opgemaakt dat de garant voldoende solvabel is, rekening houdend met het aantal personen die betrokkene reeds ten laste heeft”,* waarbij wordt toegelicht dat *“(u)it de voorgelegde loonfiches van betrokkene van 2016 blijkt (...) dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in zijn persoonlijke behoeften en in die van zijn huisgezin (2 personen ten laste) te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983”,* zodat de *“financiële dekking van het verblijf van de student (...) niet gegarandeerd (is)”*.

In een tweede onderdeel van het enig middel werpt de verzoekster op dat zij reeds enige tijd in België heeft verbleven bij haar tante en twee nichtjes en dat zij dankzij de financiële steun van haar tante altijd heeft kunnen instaan voor haar levensonderhoud. Zij laat gelden dat zij op geen enkel moment beroep heeft moeten doen op de Belgische sociale zekerheid en meent dan ook dat uit deze vaststellingen blijkt dat zij beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekster deze argumentatie ten nuttigen tijde, dit is vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen, heeft kenbaar gemaakt aan de (diensten van) de verwerende partij. Er moet dan ook op worden gewezen dat de Raad als annulatierechter niet bevoegd is om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de beoordeling door het bestuur. De verzoekster, op wie de plicht rust om bij haar aanvraag tot tijdelijk verblijf als student, het bewijs te leveren dat zij hiertoe over voldoende middelen van bestaan beschikt, kan niet aan de Raad vragen om zich uit te spreken over de vraag of de vereiste voldoende bestaansmiddelen al dan niet blijken uit andere gegevens dan de gegevens die aan het bevoegde bestuur werden kenbaar gemaakt. De Raad is als annulatierechter in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Het thans voor het eerst door de verzoekster gehuldigde standpunt dat zij noodzakelijkerwijze beschikt over voldoende bestaansmiddelen nu zij reeds een tijd in België verblijft zonder ooit beroep te hebben moeten doen op de Belgische sociale zekerheid, kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Voorts werpt de verzoekster in het tweede middelonderdeel op dat tevens rekening diende te worden gehouden met *“de verworven financiële voordelen voor de twee minderjarige kinderen, zoals hun kindergeld en studiegeld, alvorens kan worden geoordeeld dat de gerant onvoldoende solvabel zou zijn”* en met het feit dat zij is ingeschreven in het deeltijds onderwijs, waardoor zij over de tijd en de mogelijkheid beschikt om ook zelf een inkomen te verwerven. Gelet op de bewoordingen van de artikelen 58, eerste lid, 2°, en 60, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet is het duidelijk dat de bewijslast met betrekking tot de voldoende inkomsten en desgevallend de solvabiliteit van de garant die de verbintenis tot tenlasteneming heeft ondertekend, op de schouders van de betrokken vreemdeling rust. Het komt vervolgens aan het bestuur toe om te oordelen of de door de vreemdeling aangetoonde inkomsten van de garant al dan niet voldoende zijn. Aldus kwam het de verzoekster toe om van de door haar in het verzoekschrift aangehaalde elementen melding te maken bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf, *quod non in casu*. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris redelijkerwijze niet worden verweten deze elementen niet in rekening te hebben gebracht.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat *“(u)it de voorgelegde loonfiches van betrokkene van 2016 blijkt (...) dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in zijn persoonlijke behoeften en in die van zijn huisgezin (2 personen ten laste) te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983”,* zodat de *“financiële dekking van het verblijf van de student (...) niet gegarandeerd (is)”*.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat *“het voorgelegde studieattest (...) niet (valt) onder de artikelen 58 tot 61 van de wet van 15 december 1980 aangezien het betrekking heeft op middelbaar onderwijs dat niet kan worden beschouwd als voorbereidend op een vorm van hoger onderwijs”* en dat bovendien *“de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 niet (kunnen) worden toegepast als de betrokkene niet het bewijs levert dat dit onderwijs niet beschikbaar is in haar land van herkomst”*, en 2) dat *“(d)e financiële dekking van het verblijf van de student (...) niet gegarandeerd (is)”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekster er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoekster, daargelaten de vraag of het door haar voorgelegde studieattest valt onder de artikelen 58 tot 61 van de Vreemdelingenwet en daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *contra legem* oordeelt dat de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden toegepast als zij niet het bewijs levert dat het onderwijs waarvoor zij is ingeschreven niet beschikbaar is in haar land van herkomst, geen belang bij haar kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van de in het eerste onderdeel van het enig middel aangevoerde grieven kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van de artikelen 9, 13, 58, 59 en 60 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9, 13, 58, 59 en 60 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN